DE UITGESTOKEN HANDEN VAN DE HEILAND

Verhalen en ervaringen van een evangelist

Jan van Buren

Jan van Buren

De uitgestoken handen van de Heiland

Verhalen en ervaringen van een evangelist

De uitgestoken handen van de Heiland

Verhalen en ervaringen van een evangelist

Copyright © Jan van Buren

Redactie: Hugo Bouter
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie 2016
OudeSporen online uitgeverij

ISBN/EAN 978-94-91797-22-4 (Eboek)
ISBN/EAN 978-94-91797-24-8
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij electronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Loof de HEERE, want Hij is goed, want Zijn goedertierenheid is voor eeuwig. Laten zo spreken wie de Heere verlost heeft uit de hand van Zijn tegenstanders, die Hij bijeengebracht heeft (...) van de zee. Er zijn er die met schepen varen (...). Toen zij in hun benauwdheid tot de HEERE riepen, leidde Hij hen uit hun angsten. Hij brengt de storm tot stilte, zodat hun golven zwijgen. Dan zijn zij verblijd, omdat de wateren gestild zijn en Hij hen naar de haven van hun wens leidde. Zij zaaien akkers in en planten wijngaarden, die een rijke oogst aan vruchten opbrengen. Hij zegent hen (...)’.

Psalm 107:1, 2, 23, 28-30, 37

Inhoud

Woord vooraf 9

1. Heb je het ook gehoord? 11

2. Een open Bijbel en geopende harten 15

3. Waar zaai jij? 17

4. Zijn liefde trok mij 19

5. Opnieuw een kans 21

6. De uitgestoken hand 23

7. De Redder daalde af en trok ons omhoog 25

8. Zijn hand redt uit elke vijandige macht 29

9. Een bijzondere herinnering 37

10. Wij zijn schakels in Gods plan 39

11. Een toegerust volk voor de Heere 45

12. U legt Uw hand op mij 51

Nawoord: Dank U, Heere 55

Woord vooraf

Beste medereiziger,

Zo wil ik u/je graag aanspreken. We zijn immers vanaf onze geboorte op reis door de tijd naar onze eeuwige bestemming. Het leven wordt wel eens vergeleken met een reis over de levenszee. Je vertrekt uit een veilige haven en je hoopt goed in de volgende haven aan te komen. Onderweg zijn de omstandigheden op het water steeds verschillend. De zee kan rimpelloos zijn, het kan echter ook stormen, zodat de golven je dreigen te overspoelen. Je kunt de wind in de zeilen hebben, of veel tegenwind. Het schip kan lek slaan, aan de grond lopen, een aanvaring krijgen of schipbreuk lijden. Je kunt overboord vallen.

Bovendien kom je niet waar je wilt aankomen, als je geen goede kaart en geen goed kompas hebt. Je kunt zelf ook vast wel een heleboel situaties uit het leven bedenken, die aan de hier genoemde en andere beelden uit de scheepvaart zijn ontleend. Kortom, zo kan er ook van alles gebeuren op onze levensreis. Levensbedreigende situaties waaruit je jezelf niet kunt redden, kunnen zich plotseling voordoen. Zoals er loodsen zijn die de vaarweg weten om schepen door onbekend gebied te loodsen, en helpers om mensen die in nood verkeren te hulp te komen, zo wil ik u/je door deze brochure wijzen op de Heere Jezus, de Loods en de Redder. De Bijbel is ons kompas in alle gebeurtenissen. De Heere kan de stormen en de golven die in ons leven komen, bedaren en tot stilte brengen. En als we vastgelopen zijn of dreigen onder te gaan, wil Hij ons bij de hand nemen. God wil ons met Zijn reddingsboot, de Ark van ons behoud, en de bemanning – d.w.z. andere gelovigen – als geredde mensen helpen onze

reis voort te zetten. Zodat we behouden in de veilige, hemelse haven zullen aankomen.

In de Bijbel wordt de wereld vergeleken met een akker, die na het inzaaien van het zaad een rijke oogst kan opleveren. Alleen God kan nieuw leven geven en het laten groeien. Heb jij je leven al in Zijn hand gegeven? En ben jij bereid de hand aan de ploeg te slaan op Gods akker (1 Kor. 3:5-9; Luc. 9:62)? Salomo gebruikte de beeldspraak: *'Werp uw brood uit op het water, want na vele dagen zult u het vinden'* (Pred. 11:1). Met deze oproep en belofte wil God elke gelovige aansporen om Zijn Woord, de blijde boodschap van het evangelie door te geven aan anderen. Zo mogen we het zaaien op de akker van deze wereld, ongeacht de ons geschikte situatie. Opdat eenieder die opnieuw geboren wordt leven uit God ontvangt en een plaats bij Hem in de hemel krijgt.

Terneuzen, najaar 2016

Jan van Buren

1. Heb je het ook gehoord?

'Red hen die opgepakt zijn om te sterven, wee als u zich afzijdig houdt van wie wankelend ter slachting gaat; (…) kijk naar de velden, want zij zijn al wit om te oogsten'.

Spreuken 24:11; Johannes 4:35-38

Er zijn dingen die je *moet* horen, ook als ze je niet bevallen. Het belangrijkste is om naar *God* te luisteren, wanneer Hij tot ons spreekt. Hij doet dit op verschillende manieren, namelijk door:

- de taal van de schepping, want: 'de hemel vertelt Gods eer, het gewelf verkondigt het werk van Zijn handen. De ene dag spreekt overvloedig tot de andere. De ene nacht geeft kennis door aan de andere. Geen spreken is er, geen woorden zijn er, hun stem wordt niet gehoord' (Ps. 19:2-5);
- het Evangelie: 'Zo is dan het geloof uit het gehoor en het gehoor door het Woord van God' (Rom. 10:17);
- vaak spreekt God ook door middel van gebeurtenissen die Hij ons laat overkomen, of die Hij toelaat in ons leven (Ex. 8:19; Job 33:14).

Ieder mens hoort in zijn leven, eens of vele malen, de stem van zijn Schepper. De Bijbel zegt: *'Maak u gereed om uw God te ontmoeten'* (Amos 4:12). De vraag is dan ook actueel: Wat is jouw reactie op deze oproep van God? Ben je al over jezelf gaan denken, zoals *Hij* over je denkt? Elk moment kan aan ons tijdelijke bestaan een einde komen. *'De mens heeft geen macht over de dag van zijn dood'* (Pred. 8:8). Daarom, bedenk hoe kort je levensduur is (Ps. 89:48-49). Alle mensen zullen sterven, met uitzondering van hen die levend overblijven tot de komst van de Heere Jezus om de ontslapen gelovigen uit de dood op te wekken en de levende gelovigen mee te nemen naar de hemel. Daarna komt de dag dat ieder mens verantwoording zal moeten afleggen van al zijn daden aan de Schepper en door God zal worden geoordeeld (Pred. 12:1, 13b, 14; Hebr. 9:28). Zij die zich niet bekeerd hebben, worden geoordeeld overeenkomstig hun werken en zullen dan voor eeuwig met geest, ziel, en lichaam van God gescheiden zijn (Openb. 20:4-6).

Voor gelovigen, dat zijn degenen die opnieuw geboren zijn, geldt dat de Heere Jezus het oordeel van God over hun zonden al heeft gedragen op het kruis (Joh. 3:5, 18; 5:24). Zij zullen bij Hem in de hemel zijn en ontvangen een beloning voor de werken die God in en door hen heeft bewerkt; anderen zullen schade lijden als zij nalatig zijn geweest (Luc. 16:19-25; 1 Kor. 3:12-15; 2 Kor. 5:10, 21). Toen de Heere Jezus terugkeerde naar de hemel gaf Hij Zijn discipelen de grote opdracht het evangelie aan de hele wereld bekend te maken. Vanuit Jeruzalem zijn ze hiermee begonnen. Tot op de dag van vandaag hebben de volgelingen van Christus de verantwoordelijkheid in woord en daad van Hem te getuigen (Matt. 28:19-20; Marc. 16:15). Daarom een heel belangrijke vraag: Als jij *gered* en *gereed* bent, trek jij je dan het lot aan van de mensen tot wie de boodschap van God nog niet is doorgedrongen? Want, zoals de Bijbel zegt: *'Hoe zullen zij in Hem geloven van Wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder iemand die predikt?'* (Rom. 10:14-15).

Toen de Heere Jezus de mensenmassa zag, zei Hij: *'De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinig.* Wil jij een arbeider voor Hem zijn, om je ook met Hem te verblijden over mensen die tot bekering en geloof zijn gekomen? (Matt. 9:37-38; Joh. 4:35-36). Je kunt uiteraard de boodschap van God pas dan doorgeven, wanneer je die zelf hebt gehoord en in de praktijk brengt.

Zie jij de lege ogen van mensen die je ontmoet en die leven voor wat niet verzadigen kan. Meer dan ooit heeft de wereld het brood van het leven, de Heere Jezus, nodig (Jes. 55:1-3; Joh. 6:35). Ook al heb jij niet de gave van

evangelist, je kunt wel het werk doen van een evangelist (2 Tim. 4:5). God wil ook jou gebruiken om wat je van Hem hebt ontvangen op het juiste moment door te geven (Marc. 6:35-44; Luc. 12:42-48; 1 Petr. 4:10-11).

Heb jij een hart dat bewogen is met de mensen in je omgeving? Bid dan persoonlijk of met anderen samen of God deuren zal openen om het Woord te spreken (Kol. 4:3). Schaam je nooit voor het evangelie, want het is Gods kracht tot behoudenis voor eenieder die gelooft (Rom. 1:16).

Als je geconfronteerd wordt met de hardheid van mensenharten in je omgeving, toon dan jouw bewogenheid en je verdriet hierover aan hen die je ontmoet en aan de Heere Jezus, zoals Paulus deed (Hand. 20:30; Fil. 3:18). Ga staan op de belofte van God: *'Wie met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien*' (Ps. 126:5, 6). Een algemeen geldig principe is ook: *'Wie karig zaait, zal ook karig oogsten; en wie zegenrijk zaait, zal ook zegenrijk oogsten'* (2 Kor. 9:6). Laat je niet ontmoedigen, dus: *'Laten we niet moe worden goed te doen, want te zijner tijd zullen wij oogsten, als wij het niet opgeven'* (Gal. 6:9).

2. Een open Bijbel en geopende harten

'Hij opende de Schriften, (...) hun ogen werden geopend, (...) hun verstand werd geopend. En de Heere opende haar hart, zodat ze acht sloeg op wat door Paulus gesproken werd'.

Lucas 24:31-32, 45; Handelingen 16:14

Hoewel we dicht bij andere mensen en naast hen kunnen gaan staan, zodat ze ons en onze taal verstaan, kunnen wij hun harten niet openen. Wel kunnen wij samen met hen de Bijbel openen om naar de boodschap van God te luisteren. Zoals bijvoorbeeld de Heere Jezus dit ook deed in een persoonlijk gesprek met Nikodemus. Hij legde hem uit dat als iemand niet opnieuw geboren wordt, hij het Koninkrijk van God niet kan zien en kan binnengaan. En Hij sprak erover hoe God het in Zijn grote liefde voor deze wereld mogelijk heeft gemaakt dat eenieder die gelooft, geestelijk opnieuw geboren wordt door de Geest van God en door Zijn Woord (Joh. 3:1-21; 1 Petr. 1:23-25).

Om dit toe te lichten gebruikte de Heere Jezus een gebeurtenis uit de geschiedenis van Israël, toen ze vanuit Egypte op reis waren door de woestijn naar het Beloofde Land. Hoewel Nikodemus – die de leraar van Israël werd

genoemd – dit verhaal wel kende, had hij de diepe betekenis ervan niet begrepen. Toen het volk niet naar God wilde luisterde en opstandig was, stuurde Hij giftige slangen onder hen. Velen werden hierdoor gebeten en ze stierven door het gif. Als middel om van de dood te kunnen worden gered, maakte Mozes een koperen slang en stak die midden in het kamp op een staak omhoog zodat iedereen hem kon zien. Ieder die eenvoudig ernaar keek, werd genezen. Zo is ieder mens als het ware gebeten door de satan, de oude slang. Ik heb het gif van de zonde in me en zal sterven.

Maar zo legde Christus uit aan Nikodemus: zoals Mozes de koperen slang aan een staak omhoog stak, zo zou Hijzelf als de Zoon des Mensen worden verhoogd op het kruis. Hij zou daar plaatsvervangend sterven voor zondaars, mensen die in opstand verkeerden tegen God. Ieder die zijn zonde belijdt en nalaat, die berouw toont en zich tot God wendt en gelooft dat Jezus Christus voor hem stierf, ontvangt het eeuwige leven (Ps. 32:5; 1 Joh. 1:9; Spr. 28:13; Hand. 3:19).

In een van Zijn toespraken vergeleek de Heere Jezus de wereld met een akker, de boodschap van het evangelie met het goede zaad en het verkondigen van de blijde boodschap met het zaaien. De boodschap van God is voor alle mensen gelijk: *'Bekeer u en geloof het evangelie!'* (Marc. 1:15). De reactie van hen die het horen is heel verschillend. Er zijn er die de prediking zelfs niet willen aanhoren. Wanneer men niet openstaat om Gods stem te horen, komt de boze en rukt weg wat gezaaid is. Anderen nemen het Woord onmiddellijk met blijdschap aan, maar als zij zichzelf niet zien in Gods licht heeft zo'n geloof geen diepgang. Zulke mensen haken af als ze zien dat het gehoorzamen van God en Zijn Woord consequenties heeft.

Er zijn ook mensen die aanvankelijk wel naar het Woord van God luisteren. Maar als zij door de diverse omstandigheden van het leven – zoals zorgen, of juist grote voorspoed – volledig in beslag worden genomen, dan blijkt dit geloof niet echt te zijn. Evenals bij de andere voorbeelden het geval was, is hun hart, hun innerlijk, niet werkelijk veranderd. Gelukkig zijn er ook nog andere hoorders. De Heere Jezus vergelijkt hun harten met de goede aarde, waarin het Woord van God een vruchtbare bodem vindt. Zij horen het Woord, nemen het aan, begrijpen het en dan wordt de vrucht ervan zichtbaar in hun leven (Matt. 13:1-23).

3. Waar zaai jij?

'Werp uw brood uit over het water, want na vele dagen zult u het vinden'.

Prediker 11:1

Dit gedeelte uit de Bijbel verwijst naar een manier van zaaien die in ons land ongebruikelijk is, maar in de oudheid in de delta van de Nijl werd toegepast. God – Hij is de hemelse Landman – wil ons hiermee een belangrijke les leren, met een rijke belofte. Na de oogst werd het land geploegd, dat wil zeggen: de grond werd omgekeerd en opengelegd, en gereed gemaakt om het zaad in zich op te nemen.

In de regentijd trad de rivier buiten haar oevers en overstroomde de akkers die zich dichtbij de rivier bevonden. Een voordeel was dat dit water de bodem doordrenkte en vruchtbaar slib als bemesting achterliet, waardoor de akkers een grote oogst konden opleveren. Het is bekend dat de Egyptenaren van deze situatie dankbaar gebruik maakten. Als de boer het waterpeil van de Nijl zag dalen en wist dat de akkers op korte termijn zouden droog vallen, dan wierp hij het zaad op het water dat nog op de akker stond. Dit leek op het eerste gezicht een verspilling van het zaad. Zoals het wateroppervlak geen geschikte akker

leek, kunnen wij misschien mensen ontmoeten waarvan wij denken dat ze op dat moment niet geschikt zijn om de boodschap van het evangelie in zich op te nemen. Hierin kunnen we ons erg vergissen! Wij weten immers niet wat er in het hart van een ander leeft. Mogelijk heeft God dit hart al eerder bewerkt en geopend om het zaad van het evangelie in zich op te nemen, en wil Hij ons juist dán gebruiken als wij de situatie ongeschikt achten.

Evenals met een boer het geval is, moeten we nadat we het Woord hebben gezaaid, misschien daarna wel lange tijd geduldig wachten op het ontkiemen van het zaad. En het kan nodig zijn dat jij of iemand anders het plantje water geeft (1 Kor. 3:5-9). Intussen zien we uit naar de belofte van God: de vrucht (Jak. 5:7).

Dat de belofte uit het Woord van God om ons brood uit te werpen op het water en na vele dagen weer zal worden gevonden nog steeds actueel is, heeft de Heere Jezus mij meerdere malen door Zijn hand in bepaalde gebeurtenissen op een bijzondere manier laten zien. Zo heeft Hij mij hierin bemoedigd.

4. Zijn liefde trok mij

'Ik trok hen met koorden van liefde'.

Hosea 11:4

Het water trok mij in mijn kinderjaren al aan, en dat op verschillende manieren. Ik ben geboren in een christelijk gezin en groeide op in een huis langs het water, langs een rivier. Ik hoorde Gods Woord, en dat is in geestelijke zin het water des levens. Als kind voelde ik mij ook aangetrokken door de liefde van God en ik droomde ervan als ik groot was te gaan varen en daarna het Woord van God te gaan prediken. Later leerde ik dat ik daarvoor eerst zelf gered moest zijn. Er moest echter heel wat water naar de zee stromen, voordat het zover was. En ik moest evenals Petrus, die ook in de zee wegzonk, tot de Meester roepen: 'Heere, red mij!' En Hij heeft toen meteen Zijn hand uitgestoken en mij vastgegrepen. En daarna heeft Hij de regie over mijn leven in Zijn hand genomen (Matt. 14:30-31; Joh. 21:18).

Door mijn werk eerst als matroos, daarna als schipper op de binnenvaart en later als civiel inspecteur bij Rijkswaterstaat, heb ik vele jaren een band gehad

met het water. De afgelopen 40 jaar heb ik contact gehad met allerlei mensen, ook met degenen die hun brood op het water moeten verdienen. En zo kon ik regelmatig in figuurlijke zin mijn brood op het water werpen.

God laat soms dingen gebeuren die je aan het denken zetten. De weg die God met ons gaat, kunnen we veelal niet naspeuren. Door de gebeurtenissen die in de volgende hoofdstukken worden beschreven, leerde ik belangrijke lessen. Zoals enerzijds Gods reddende hand en Zijn liefde voor mensen, het geduld en de manier waarop Hij ons leven leidt. En anderzijds de verantwoordelijkheid van gelovigen om ook van hun Redder te getuigen en daarbij niet direct naar het resultaat te kijken.

Het duurt soms jaren voordat de vrucht van het gezaaide Woord tevoorschijn komt. Soms krijgt iemand opnieuw een kans om het evangelie uit te leggen, of het te horen. Daar gaat het volgende verhaal over (hoofdstuk 5). In het verhaal van mijn eigen redding uit het water staat centraal wat o.a. de verantwoordelijkheid van de mens is om gered te kunnen worden (hoofdstuk 6). In het verhaal van de redding uit de luchtbel van het schip staat het werk van de Redder centraal (hoofdstuk 7). In het verhaal over de Zeeuwse vlag met de wapenspreuk zien we hoe God redt uit elke macht van de vijand (hoofdstuk 8). In het daaropvolgende verhaal zien we dat God soms wonderlijk tot Zijn doel komt met mensen (hoofdstuk 9).

Verder zien we hoe bijzonder het is om schakels te zijn in Gods reddingsplan met mensen (hoofdstuk 10). Daarna zien wij duidelijke parallellen tussen onze tijd en de tijd van Johannes de Doper, twee duizend jaar geleden. We stellen onszelf ook de vraag hoe we als dienaars van Jezus Christus en als predikers, door het evangelie door te geven, op priesterlijke wijze gelovigen als een offer aan God kunnen aanbieden (hoofdstuk 11). En ten slotte komt in het verhaal van de ontmoeting in een supermarkt (hoofdstuk 12) mijn eigen dank en verwondering tot uitdrukking jegens God, dat Hij mij heeft gered door de Redder van de wereld: Jezus Christus!

5. Opnieuw een kans

'Uw weg was door de zee, Uw pad door grote wateren'.

Psalm 77:20

Tijdens ons verblijf op een camping in het midden van het land kwam ik in gesprek met een medekampeerder. Tijdens het gesprek herkenden we elkaar plotseling als oud-collega's. Tot negen jaar hiervoor was hij machinist geweest op een meetvaartuig van Rijkswaterstaat. Ik keek hem met verbazing aan en zei: 'Wat een wonder dat je nog leeft!' Ja, beaamde hij. 'En zal ik je eens vertellen wat zo bijzonder is aan deze ontmoeting: twee weken geleden heb ik de brief die je toen aan mij schreef opnieuw gelezen'.

Wat was er destijds met hem gebeurd? Op een morgen in de winter van 2001 was het meetvaartuig de haven uitgevaren. Het was nog donker en vanwege de wind stond er een ruwe zee. De temperatuur van het zeewater was 6 graden Celsius. Mijn oud-collega verrichtte aan dek werkzaamheden, maar hij gleed uit en viel overboord. Zijn collega/schipper zag dit in een flits gebeuren en kreeg hem in de bundel van het zoeklicht, voordat hij in de golven verdween. Dit was op zich al een wonder van God. Samen met een derde collega konden

zij hem met bovenmenselijke inspanning aan boord hijsen. Vervolgens is hij opgenomen in het ziekenhuis met onderkoelingsverschijnselen door het koude zeewater. Hij was gered!

Het gebeuren had hem zo aangegrepen, dat hij zijn werk niet kon hervatten. Ik hoorde dit en besloot hem na enkele weken een brief te schrijven naar aanleiding van dit ernstige ongeluk. Ik betuigde hem mijn medeleven en wenste hem herstel toe. We kenden elkaar oppervlakkig en ik stelde hem ook de belangrijke vraag of hij, die nu door zijn collega's was gered, ook wist dat de Heere Jezus zijn Redder wilde zijn van de eeuwige dood.

Op mijn schrijven kreeg ik echter geen reactie. Nu kwam echter na negen jaar deze onverwachte ontmoeting. Ik begreep dat God mij hierdoor een speciale gelegenheid gaf om hem het evangelie uit te leggen. Enkele avonden later heb ik aangeklopt aan de deur van de caravan om afscheid van hem te nemen, en ik vroeg of hij en zijn vrouw het goed vonden als ik vertelde aan welke gebeurtenissen ik steeds moest denken sinds onze ontmoeting.

6. De uitgestoken hand

'Zie, de hand van de HEERE is niet te kort dat ze niet zou kunnen verlossen'.

Jesaja 59:1

Toen heb ik hem de volgende gebeurtenissen verteld. Ik begon met te zeggen dat ik na onze onverwachte ontmoeting 's nachts slecht had geslapen. Dit kwam doordat ik zijn verdrinking als het ware zelf zag gebeuren en dit bij mij herinneringen opriep aan een soortgelijke gebeurtenis in mijn eigen leven. In 1976 ben ik namelijk op de Oosterschelde door een misstap overboord gevallen. Ik had kaplaarzen aan en werkkleding. In mijn ene hand had ik een zware voorhamer van ca. 5 kg en in de andere hand een schop. Men zegt wel eens: in nood houdt men zich vast aan de laatste strohalm. Dit deed ik ook.

Door mijn gereedschap vast te houden zonk ik echter snel naar de diepte, totdat ik mij realiseerde dat ik dit moest loslaten. Vervolgens kwam ik trappelend boven water. Het schip lag op dat moment voor anker en er was een stroomsnelheid van ca. 4 km per uur. De tijd dat ik naast het schip kon zwemmen was dus heel kort. Het schip lag echter zo hoog op het water, dat ik

de reling niet kon grijpen. Normaal was mijn matroos op dat moment niet aan dek, toen echter wel. Hij snelde toe en bukte diep. Ik stak mijn hand uit en hij greep de uitgestoken hand en trok mij aan dek. Dit voorval heeft God mede gebruikt om mij door de Heere Jezus te laten redden voor de eeuwigheid, en wel door *Zijn* uitgestoken hand vast te grijpen. Ik vertelde hen dat ik hierdoor drie belangrijke lessen had geleerd:

- Om gered te worden moet je dingen in je leven loslaten, alleen met lege handen voor God kun je behouden worden.
- Je kunt jezelf door eigen inspanningen en zelfwerkzaamheid niet redden.
- Je moet de uitgestoken hand van je Redder vastgrijpen, die Hij je toereikt.

7. De Redder daalde af en trok ons omhoog

'Door Zijn liefde en door Zijn genade heeft Hij hen bevrijdt, Hij hief hen op en droeg hen'.

Jesaja 63:9

Het andere verhaal laat de kant van de *Redder* zien. Deze geschiedenis gaat over een ongeluk met een sleephopperzuiger. Dit schip kenden wij beiden. Halverwege de jaren negentig was dit schip op zee voor de kust van Oostende aan het zand zuigen, het laden. De schipper van dit schip kende ik vrij goed. Hij was een serieuze man van ongeveer 30 jaar en hij wist ook dat hij door Christus was gered. Enkele jaren ervoor had ik diverse malen met hem over het geloof gesproken.

Enkele uren voor het ongeval had hij, zo hoorde ik later, nog geruime tijd in zijn Bijbel gelezen. Het laatste contact had hij via de scheepsradio gehad met een collega van dezelfde rederij, die op dat moment met zijn schip de haven van Oostende binnenliep. Hij meldde: mijn schip is bijna geladen. Daarna wensten beide schippers elkaar welterusten! Niet wetend dat de één

’s morgens uitgerust uit bed zou opstaan, en de ander binnen een kwartier de eeuwige rust zou ingaan en pas zal opstaan op de dag van de opstanding. Het was rond middernacht. Het was goed weer en er stond geen zeegang. Drie bemanningsleden lagen al te slapen. Het vierde bemanningslid was beneden in het schip, in de machinekamer. Enkele minuten later haalde de schipper vanuit het stuurhuis de zuigbuis boven water, en op dat moment ging het fout. De zuigbuis bleef vermoedelijk achter een kabel op de zeebodem vastzitten. Hierdoor maakte het schip slagzij en kiepte vervolgens ondersteboven. De lading viel eruit, zodat het schip niet zonk, maar met de kiel naar boven op het water bleef drijven.

De schipper in de stuurhut, die de meeste kans op redding had, viel waarschijnlijk met zijn hoofd ergens tegenaan en is bewusteloos verdronken. De drie mannen in het verblijf onder de stuurhut rolden uit hun bed. Ze begrepen wat er gebeurd was en dachten: we komen er niet meer uit en moeten in de luchtbel zien te komen. Dat was in de machinekamer, want *onder* in het schip was nu *boven*. Ze realiseerden zich dat ze hier niet ‘zomaar’ uit waren. Op hun vlucht erheen hadden ze de tegenwoordigheid van geest om vanuit het kombuis wat eten en drinken en ook zgn. overlevingspakken mee te nemen. In de machinekamer aangekomen was het voor hen nu bidden en afwachten. De volgende morgen kreeg zijn collega, die inmiddels zijn lading lag te lossen, het schokkende bericht dat het andere schip van de rederij met de kiel naar boven voor de kust dreef. Onmiddellijk is hij erheen gevaren. Inmiddels was daar ook een mijnenveger van de Belgische marine gearriveerd met duikers aan boord.

Terwijl de redders over de kiel van het schip liepen, hoorden zij geklop. De collega-schipper die het schip kende, maakte een schets van het schip. Vervolgens daalde een duiker af in het water, om vanuit de stuurhut via het bemanningsverblijf in de luchtbel in de machinekamer te komen. Dit was een hachelijke onderneming. Met gevaar van eigen leven daalde hij af en bereikte hij de bemanningsleden in de luchtbel. Daar aangekomen legde hij uit hoe hij hen kon redden. Zij moesten hun pakken uittrekken, omdat dit hen zou hinderen door de lucht in het pak. Vervolgens werden zij op zijn reserve luchtset aangesloten. Daarna zwom hij met hen, aan hem vastgekoppeld, één voor één vanuit de luchtbel naar de vrijheid. Nadat zij waren gered, kwamen zij veilig aan in de haven van Zeebrugge. Het was een knap staaltje van de Belgische marine. Bij aankomst stond de pers gereed om een verslag te maken. De volgende dag stond er een foto in de krant met de drenkelingen op het

voordek van de mijnenveger. Zij waren gekleed in een witte overall van de marine.

Een SOS signaal

De belangrijke les van dit verhaal, zo legde ik mijn oud-collega en zijn vrouw uit, is het werk van de Heere Jezus als onze *Redder*. Ons leven en de ruimte waarin wij ons bevinden, is heel beperkt. Gezondheid, voedsel en onderdak, dit alles is tijdelijk. De dag komt dat de voorraad op is en dan volgt de dood.

Evenals de drenkelingen verkeren alle mensen in feite geestelijk in nood. Om kenbaar te maken aan de Redder dat je in nood verkeert, moet je kloppen, een noodsignaal[1] uitzenden. Hij hoort dan waar je je bevindt, zoals de drenkelingen dit ook deden. De duiker daalde vanuit de veilige mijnenveger af in het wrak, met gevaar voor zijn eigen leven, om anderen te redden.

De Heere Jezus verliet echter de hemel en Hij gaf Zijn leven over in de dood om ons te kunnen redden. Wanneer de Redder bij ons komt, moeten wij evenals de drenkelingen onze eigen overlevingspakken uittrekken. Dit doen we door

1 Een SOS signaal d.i. Save our souls = red onze zielen.

te erkennen dat al onze rechtvaardige daden voor God zijn als een bezoedeld kleed (Jes. 64:6). Vervolgens moet je jezelf helemaal aan de Redder overgeven. Als je door Hem bent gered, dan kun je er zeker van zijn dat je aankomt in de veilige haven, in de hemel. Niet met een door de zonde bevlekt kleed, maar in het witte kleed dat de Heere je geeft.

Na dit verhaal verteld te hebben gaf ik hun het traktaat dat ik juist gereed had om als evangelisatieboodschap in onze omgeving te verspreiden. Het bijzondere van dit traktaat, in verband met dit verhaal, zijn de twee handen op de voorkant. Een uitgestoken hand die vastgegrepen wordt, met de vraag: 'Kent u iemand zoals Hij?' Een veelzeggende foto! De Heiland hing tweeduizend jaar geleden aan het kruis. Zijn handen werden daarbij doorboord. Als de opgestane Heere wil Hij nu degenen die Hij heeft gered aan Zijn hand leiden. Hij wil ons vasthouden en in het hemelse Vaderland brengen. Mijn oud-collega en zijn vrouw waren beiden erg onder de indruk. Het is mijn grote wens om van velen te mogen horen dat zij de uitgestoken hand van de Redder, de Heere Jezus Christus, hebben vastgepakt. Zoals wij jaren geleden de hand van onze aardse redders hebben vastgegrepen!

'Ja, U, HEERE, hebt immers mijn ziel gered van de dood'.

Psalm 116:8

8. Zijn hand redt uit elke vijandige macht

'Ik heb hun geschreeuw om hulp vanwege hun slavendrijvers gehoord; (…) Ik ben neergekomen om het volk te redden uit de hand van de Egyptenaren, en het te leiden uit dit land naar een goed en ruim land; U hebt Uw macht bekend gemaakt onder de volken. U hebt Uw volk door Uw sterke hand verlost; Hij bestrafte de Schelfzee, zodat ze droogviel; Hij deed hen door diepe wateren gaan als door een woestijn. Hij verloste hen uit de hand van de hater, Hij bevrijdde hen uit de hand van de vijand; (…) Lang heb ik de HEERE verwacht, en Hij boog Zich naar mij toe en hoorde mijn hulpgeroep. Hij beurde mij op uit een kuil vol kolkend water, uit het modderig slijk (een moeras); Hij zette mijn voeten vast op een rots en maakte mijn schreden vast. Hij legde mij een nieuw lied in de mond, een lofzang voor onze God'.

Exodus 3; Psalm 77:15-16; 106:9-10; 40:2-6

Luctor et Emergo, ik worstel en kom boven

Doordat de Heere Jezus stierf in plaats van zondige mensen kan God elk mens redden van het oordeel. Maar Hij deed nog meer, Hij stierf ook om ons te kunnen bevrijden uit de macht van de duivel. Iedereen die zich nog niet tot God heeft bekeerd en door Christus gered is, bevindt zich in de greep van de duivel en is een slaaf van de zonde. De beoordeling van Christus over de meest godsdienstige mens of keurige burger tot de grootste atheïst of misdadiger, is heel scherp. Hij zegt: *'Een ieder die niet naar Mij wil horen, behoort bij de duivel. Maar sprak Hij: wie uit God zijn, horen naar Mij; En, Ik ben gekomen om hen vrij te maken van de macht van de duivel'* (Joh. 8:30-47).

Van het voorbeeld van de geschiedenis van het volk Israël leren wij hoe mensen gespaard kunnen worden voor het oordeel en bevrijd uit de macht van Gods tegenstander. We leren dit door de manier waarop Hij hen verloste uit de slavernij en de macht van Farao (1 Kor. 10:6). In de Bijbel is Egypte een symbool van de wereld, waar de satan heerst als god (Joh. 12:31; 14:30; 16:11; 2 Kor. 4:4; Ef. 2:2). Vele jaren lang waren de Israëlieten, als een volk van slaven, volledig in de macht van Farao. In hun uiterste nood riepen zij tot God.

Hij beloofde hen te bevrijden. Maar eerst wilde Hij hun duidelijk maken dat zij ook het oordeel van de dood hadden verdiend, evenals de Egyptenaren. God Zelf alleen kon hen redden en bevrijden. Na het slachten van een lam moesten ze het bloed ervan aan de posten van de huisdeur strijken. Allen die schuilden achter de deur waarop het bloed was aangebracht, waren *veilig* toen het oordeel kwam. Hun *zekerheid* was dat *God* dit had gezegd. Zij die Hem geloofden, hadden *vrede, rust en blijdschap* in hun hart (Ex. 12). De volgende dag gingen zij op reis naar het Beloofde Land. Droogvoets gingen ze over het pad dat God baande door de zee. Zij werden door het water gered, maar al hun vijanden verdronken in de zee (Ex. 14). Het heil was van de Heere, *Hij* had voor hen gestreden.

Aan de overkant van de zee zongen zij op de veilige oever een loflied tot eer van hun Bevrijder. De Heere is een Strijder, Zijn rechterhand is heerlijk in macht. Zijn rechterhand verpletterde de vijand (Ex. 15). Zoals het volk Israël door de Rode Zee heen werd verlost uit Egypte en de macht van Farao, zo zijn wij als gelovigen veilig voor het oordeel en de macht van de vijand. Wij hebben geschuild achter het bloed van het Lam van God, en wij zijn nu van de wereld gescheiden door onze doop tot Jezus Christus. Bij de doop wordt de

oude mens immers symbolisch met Christus begraven (Kol. 2:12; Rom. 6:3-4; vgl. 1 Petr. 3:21).

Gespaard voor het oordeel van God en verlost van de macht van de satan zijn wij nu op een ander terrein geplaatst. Figuurlijk gesproken is de woestijn weliswaar een beeld van de wereld, het land van de dood, waar het geloof wordt beproefd. Maar het is ook de plaats waar God op bijzondere wijze voor ons zorgt. Elke dag mogen wij eten van het manna (genieten van de Heere Jezus), en drinken van het levende water uit de Rots (stromen van zegen door Gods Geest). Het Beloofde Land is voor ons de plaats waar de gelovigen op grond van hun positie in Christus de hemelse zegeningen in bezit nemen. Daar strijden wij ook en overwinnen wij door het geloof (vgl. Ef. 6). Zo laten wij zien dat wij niet meer *van* de wereld zijn, hoewel wij nog wel *in* de wereld zijn.

Uit naam van God had Mozes tegen Farao gezegd: *'Laat Mijn volk de woestijn intrekken om Mij te offeren, om ter ere van Mij een feest te houden; om Mij te dienen'* (Ex. 3:18; 5:1; 8:1). En dat is ook het doel dat God met ons leven als christenen heeft. Het is Zijn verlangen dat wij Hem elke dag danken voor het offer dat de Heere Jezus heeft gebracht. En dat wij met blijdschap in ons hart Hem toegewijd dienen, als mensen die in de geestelijke vrijheid staan. Zoals de Israëlieten zichzelf niet konden redden van de macht van Farao, maar door Gods machtige hand waren verlost, zo konden wij ons niet ontworstelen aan de macht van de duivel. Maar dankzij Christus zijn wij, als wij opnieuw geboren zijn, aan deze vreselijke macht ontkomen (Rom. 7). Want toen Christus stierf, stierf ook onze oude mens, onze oude identiteit in Adam. God ziet de gelovigen nu in Christus, de laatste Adam (Rom. 5:12-21; 1 Kor. 15:45). Evenals Christus uit de doden is opgewekt, zijn wij met Hem opgestaan in een nieuw leven. Wij zijn met Hem één gemaakt en wandelen nu als overwinnaars door de kracht van de Geest (Rom. 6 en 8).

Na onze bekering is de wereld om ons heen niet veranderd. Er blijven drie grote vijanden aanwezig, namelijk de wereld, het zondige vlees en de satan. Hiermee worden we telkens weer geconfronteerd. De zonde en zijn aantrekkingskracht blijven hetzelfde. Toch hoeft een gelovige niet weg te zinken in de poel van de zonde. Iemand die in het water valt, kan voorkomen dat hij zinkt door in de juiste houding achterover te gaan liggen en zich niet bewegen. Zo blijft hij drijven. Zo moet een gelovige ook reageren op de zondige omgeving. De Bijbel noemt dit: Je oog omhoog richten op Christus en je voor de zonde dood houden (Hebr. 12:2; Rom. 6:11).

Bij ons verblijf op een camping plaats ik veelal op de voortent van de caravan een kleine Zeeuwse vlag. De vlag is niet speciaal bedoeld om te laten zien dat ik uit Zeeland kom, maar hij dient als blikvanger. Het is een aanleiding om uit te kunnen leggen hoe je door Christus gered en bevrijd kunt worden. In diverse gesprekken heb ik deze vlag als illustratie gebruikt om te vertellen wat mijn afkomst is en mijn toekomst. Mijn uitgangspunt is de spreuk op de vlag onder het wapen: 'Luctor et Emergo'. Velen herinneren zich dat dit betekent: Ik worstel en kom boven.

Nadat ik tot bekering kwam, volgde er een worsteling van enkele jaren om tot volledige overgave te komen. Door biddend de Bijbel te lezen, onderwijs uit Gods Woord te ontvangen en menselijke redeneringen los te laten, kreeg ik de zekerheid van mijn behoudenis. Ik merkte dat God mijn leven leidde door de Heilige Geest, en ik begreep dat ik door het geloof gerechtvaardigd was. Ik wist dat ik eenmaal Boven, in de hemel, bij de Heere Jezus zal zijn. Als een verlost mens dankte ik God, door Jezus Christus onze Heiland, Die nu ook mijn Heere was.

Hoewel ik telkens ontdekte dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, in mijn oude zondige natuur geen goed woont, wist ik toch dat ik verlost was van de *macht* van de zonde over mij. Ik had een nieuwe natuur, de goddelijke natuur

ontvangen (2 Petr. 1:4). Het nieuwe leven uit God kan niet zondigen. Het is geen automatisme meer dat ik nog zondig. Want de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet (d.i. de wetmatigheid) van de zonde en de dood. Vanaf dat moment mag ik elke dag opnieuw leren als een kind van God de Vader, door Gods Geest geheel voor Hem te leven en mij voor de zonde dood te houden (Rom. 7:24-25; 8:14-17; 5:1). Als ik nu nog zondig, twijfel ik niet meer aan mijn behoudenis. Maar ik ervaar dat de gemeenschap met de Vader door mijn zonde is verstoord. De Heere Jezus, Die mijn Voorspraak bij de Vader is, bewerkt door de kracht van de Heilige Geest dat ik mijn zonde inzie en die belijd, waardoor de gemeenschap met de Vader weer wordt hersteld (1 Joh. 1:6-2:2).

In 1585, tijdens de strijd tegen de Spanjaarden, lieten de Zeeuwse staten een penning slaan die op de ene kant de tekst droeg: 'Autore Deo, favente Regina' (door het gezag van God en de gunst van de koningin). En aan de andere kant stond: 'Luctor et Emergo'. Op deze wijze wilde Zeeland het verdrag van Nonsuch vieren, waarin de Britse koningin Elisabeth I verklaarde de opstand tegen de Spaanse koning Filips II te willen steunen. In een pamflet uit die tijd wordt aangegeven dat dit de Zeeuwse leeuw moet voorstellen, die na een worsteling uit het water omhoog wist te klimmen door het werk van God en de goedgunstigheid van de koningin. Het Wapen van Zeeland werd (in traditionele vorm) op 4 december 1948 bij Koninklijk Besluit officieel vastgesteld. De spreuk onder het wapen luidt 'Luctor et Emergo', dat is: ik worstel en kom boven (Bron: Wikipedia).

De strijd tegen de Spanjaarden om de vrijheid van godsdienst verliep op dat moment niet zo goed. Het worstelen heeft dus oorspronkelijk niet betrekking op de strijd tegen het water, maar op het 'worstelen' tegen Spanje. In die tijd was de Kerk in groot verval geraakt. Men leerde dat men door het kopen van aflaten en het doen van goede werken een plaats in de hemel kon verdienen. Toen met de Reformatie het licht van Gods Woord weer ging schijnen, ontstond de worsteling om vrij te komen van de onderdrukking van deze wereldse godsdienstige macht.

Hoewel de tirannie van Spanje is verdreven, probeert de tegenstander van God tot op de dag van vandaag de mensen op allerlei manieren in zijn macht gevangen te houden – zowel in hun denken als in hun doen. Bewust of onbewust doet men veel dingen die God niet wil, en leeft men als een slaaf van de zonde. Dit gaat veel verder dan verslaving aan bijvoorbeeld alcohol,

drugs, nicotine, gokken, seks etc. Men mist het doel van het bestaan (Rom. 3:9-23). Door eigen kracht kan niemand zich hieruit redden. Geen mens is in staat aan Gods rechtvaardige wet te voldoen. Maar, met een woordspeling op het koninklijk besluit van 4 december 1948: Daarom heeft Hij in Zijn grote wijsheid besloten zondaars te rechtvaardigen op grond van genade door het geloof in Jezus Christus. Alleen door het werk van God in Christus en de goedgunstigheid van de Koning der koningen kunnen wij Boven komen (Rom. 3:21-28; 1 Kor. 1:30-31).

Om gered te worden van de eeuwige dood gebruik ik naar aanleiding van de Zeeuwse vlag het voorbeeld van een drenkeling die niet kan zwemmen. Hoewel hij zal worstelen om het hoofd boven water te houden, kan hij door zijn eigen inspanning de veilige oever niet bereiken. Als een zwemmer die de kunst verstaat van reddend zwemmen, hem wil redden, moet de drenkeling al zijn eigen pogingen opgeven. Hij moet op zijn rug in het water gaan liggen (zijn ogen gericht naar boven) en zich helemaal aan zijn redder overgeven. Doet hij dit niet, dan zal zijn redder hem moeten loslaten. Zo dient ieder mens ervan doordrongen te zijn dat hij zichzelf onmogelijk kan redden van de eeuwige dood. Om gered te worden moet men naar Boven kijken en zichzelf onvoorwaardelijk toevertrouwen aan de Heere Jezus, de Redder van de wereld (Tit. 3:4-7).

Dat de Heere Jezus niet alleen is gekomen om ons te redden van onze zonden, maar ook om ons te bevrijden van de macht van de duivel, wordt in het wapen van Zeeland ook duidelijk geïllustreerd. Aan beide zijden van het wapen van Zeeland staat een leeuw. In de Bijbel lezen we in type over twee leeuwen. De Heere Jezus is de Leeuw uit de stam van Juda. En de duivel is een brullende leeuw, die op zoek is naar wie hij kan verslinden (Openb. 5:5; 1 Petr. 5:8). De duivel gooit de dingen door elkaar. Zijn Griekse naam is *diabolos*, d.i. lasteraar, leugenaar. Zijn Hebreeuwse naam is Satan, wat tegenstander betekent. Doordat de duivel de mensen heeft verleid om hem te volgen in zijn opstand tegen God, zijn zij in zijn macht gekomen. En zo is de zonde, en als gevolg daarvan de dood in de wereld gekomen. De Heere Jezus heeft echter een glorieuze overwinning behaald door de plaats in te nemen van schuldige zondaars en te sterven aan het kruis op Golgota. Door het kruis en door Zijn opstanding uit de doden heeft Hij tweeduizend jaar geleden de tegenstander openlijk ontwapend en getriomfeerd over de macht van Satan, zonde en dood (Kol. 2:13-15; Hebr. 2:14-15; 9:26; 2 Tim. 1:10).

Het volk Israël kon ook alleen gered worden door een machtig ingrijpen van Gods kant. David beschrijft in Psalm 40 de situatie van iemand die geestelijk in grote nood verkeert. Hij vergelijkt het met iemand die in een diepe kuil vol slijk of in een moeras is gevallen, en zich hieruit niet kan bevrijden. Hij kan alleen gered worden door iemand die hem omhoog trekt uit de put, of uit het moeras, en hem vaste grond onder de voeten geeft. Ieder mens die niet opnieuw geboren is, bevindt zich in een vergelijkbare situatie. Door de macht en de aantrekkingskracht van de zonde zakt hij steeds dieper weg. Zichzelf redden en zich eruit worstelen is onmogelijk. Want elke beweging die iemand maakt die in een moeras of in drijfzand vastzit, heeft tot gevolg dat hij nog dieper wegzakt. Zo ga je door alles wat je doet in je zondige bestaan steeds meer de diepte in. Elke zondaar heeft de Heere Jezus nodig om hem uit zijn hachelijke situatie te bevrijden. Voor elk mens die tot God om hulp roept, die berouw toont en in Christus gelooft, is er genade beschikbaar. Voor de leugenaar en de mensenmoordenaar vanaf het begin geldt dit echter niet. De dag komt dat een engel hem zal vastgrijpen en in de afgrond zal werpen. Na de duizend jaar wordt hij voor een korte tijd losgelaten, en daarna in de poel van vuur – de hel – geworpen om daar zijn eeuwige oordeel te ondergaan (Openb. 20:1-4, 10).

Iedereen die tot God roept om hulp en bereid is zijn eigen worstelingen op te geven, zal ervaren dat God Zich naar hem toe buigt, hem trekt uit de macht van de boze en hem plaatst op de Rots, d.i. Christus, de vaste grond van een nieuw bestaan. Hij is dan verlost uit de macht van de vijand. Doordat ik door het geloof het eeuwige leven heb ontvangen, hoef ik de dood niet meer te vrezen. Door de inwoning van de Heilige Geest kan ik de zonde weerstaan en met Gods hulp heilig en rein voor Hem leven. Nu al legt Hij mij een nieuw lied in de mond, een lofzang voor onze God. En straks zal ik boven in de hemel met de oudsten en alle verlosten het nieuwe lied zingen. Want de Leeuw uit de stam van Juda, de wortel van David – de Heere Jezus, God Die Mens werd – heeft elke vijandige macht overwonnen.

9. Een bijzondere herinnering

'(…) daarom zal ik niet nalaten u altijd aan deze dingen te herinneren, (…) ik weet dat het afleggen van mijn tent nu snel zal plaatsvinden'.

2 Petrus 1:9-15

Eens was ik op bezoek bij een familielid. Enkele dagen ervoor had hij van de behandelende arts te horen gekregen dat, medisch gezien, zijn levenseinde naderde. Met dit vooruitzicht was onze ontmoeting heel emotioneel. Hij herinnerde mij aan de vele gesprekken die we hadden gevoerd over het ontvangen van de zekerheid van het geloof. We hebben elkaar in het gebed

opgedragen bij de troon van de genade en alles in de hand van God gelegd. Bij ons afscheid zei hij: ‘God heeft Zijn hand op mij gelegd!’

Bij mijn terugkeer naar de boerderij in Leimuiden, waar we enkele dagen doorbrachten, zag ik op de gevel een soort rebus geschilderd met de woorden: ‘WIE KAN KEEREN DE HAND DES HEEREN’. Dit was een herinnering aan de dijk, die vele jaren geleden niet brak maar het water keerde. Men zag dit als een ingrijpen van Gods hand, dat de polder niet onder water was gestroomd.

Maar bij mijn familielid was door het Levende Water, het Woord van God, ook voor hem het licht van Gods genade doorgebroken. In het geloof vertrouwde hij dat God als de hemelse Vader voor zijn gezin zou zorgen. Hij had geleerd wat elk mens moet leren: alles wat in onze handen is los te laten, om de hand van God te kunnen grijpen en om uit Gods hand te ontvangen wat we nooit meer kwijt kunnen raken. Toen hij veel pijn leed, riep hij uit: ‘Als het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die ons aan geopenbaard zal worden, hoe heerlijk zal het dan straks zijn’ (Rom. 8:18).

In de daarop volgende weken heb ik hem vele malen een sms-bericht gestuurd met een Bijbeltekst over het thema: de hand van God. De eerste tekst was*: ’En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten, en Hij legde Zijn rechterhand op mij en zei tegen mij; Wees niet bevreesd. Ik ben de Eerste en de Laatste, en de Levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels van het rijk van de dood en van de dood zelf’* (Openb. 1:17-19).

Enkele weken later is hij ontslapen. Op de rebus stond een hand met een opgestoken vinger. Dit was voor mij een vingerwijzing van de Almachtige God. De vinger wijst omhoog, naar de hemel. Dat is de plaats waar de Heere Jezus en de ontslapen gelovigen zijn. De dag komt dat elk oog Hem zal zien!

10. Wij zijn schakels in Gods plan

'Wie is Paulus dan en wie is Apollos, anders dan dienaren door wie u tot geloof gekomen bent, en dat zoals de Heere aan een ieder gegeven heeft? Ik heb geplant, Apollos heeft begoten, maar God heeft het laten groeien'.

1 Korintiërs 3:6

Als iemand tot bekering en geloof in de Heere Jezus komt, gaat hier veelal een proces aan vooraf waarin God diverse gelovigen en omstandigheden heeft gebruikt om tot hem of haar te spreken. Het is een zegen als je mag zien een schakel te zijn in Gods plan, doordat Hij o.a. ook jou heeft gebruikt om iemand tot Hem te leiden, die vervolgens ook weer anderen tot de Heere Jezus kan leiden.

Deze zomer waren mijn vrouw en ik op bezoek bij familieleden in Canada. In de jaren zeventig, toen zij nog in Nederland woonde, gebruikte de Heere Jezus ons als een middel in Zijn hand om hen tot Hem te leiden. Met hun zoon heb ik ook een bijzondere band. In onze relatie ziet hij zich tegenover mij als een Timoteüs. Het is heel mooi en zegenrijk om samen met een jongere broeder

het geloof te delen en van elkaar te leren. Op Gods akker zaaien we beiden het zaad van het evangelie, ieder in een ander werelddeel. Hoewel de Atlantische Oceaan ons praktisch van elkaar scheidt, voelen we ons geestelijk verbonden door 'de zee van Gods liefde' voor mensen. Tijdens ons verblijf in Canada had ik ook een bijzondere ontmoeting met immigranten uit Zeeuws Vlaanderen, de streek waar wij wonen in Nederland.

Op een zondagavond reed ik met mijn neef in de auto mee naar een christelijke bijeenkomst. Onderweg deelden we enkele ervaringen over het evangelisatiewerk. Mijn neef vertelde het volgende: Acht jaar geleden deed ik timmerwerk aan een huis bij een boerenfamilie, die zeven jaar eerder vanuit Zeeland naar Canada was geïmmigreerd. Tussen het werk door had ik diverse gesprekken met dit gezin over het evangelie. Hoewel ze een christelijke achtergrond hadden, stonden ze er niet voor open om de boodschap van het evangelie aan te nemen. Ik bemoedigde mijn neef door te zeggen: Nu ik ouder ben geworden, zie ik dat God soms na jaren de vrucht laat zien van wat we eens zaaiden. Ik voelde mij om de een of andere reden tot deze onbekende familie aangetrokken. Daarop uitte ik de wens dit gezin graag te willen ontmoeten!

De volgende dag gingen we samen met de zus van mijn neef en haar man een trip maken door de omgeving. Aan het einde van de middag besloten we ergens een ijsje te gaan eten. Toen ik in de ijssalon betaalde, viel het mij op dat de medewerker aan wie ik betaalde een naamsticker droeg met de naam Reindert Jan. De vrouwen gingen winkelen en wij mannen aten ons ijsje op het terras op en wij kregen een gesprek over het geloof. Ik besloot met de woorden: Het is telkens bijzonder Gods leiding in je leven te ervaren, als je voor Hem wilt leven na je bekering. Enkele minuten later werd dit door een opmerkelijke gebeurtenis bevestigd.

Tussen de vele passanten meende ik de jongeman te herkennen als degene aan wie ik het ijs had betaald en ik riep spontaan: Hallo Jan! Hij bleef staan en zei: Ik ken u niet! Hoe weet u dat ik Jan heet? Ik antwoordde: Ik ken jou ook niet, maar ik heet ook Jan en vind het leuk om ver van huis een Nederlandse jongen te ontmoeten met dezelfde naam. Toen hij vertelde dat zijn ouders vijftien jaar geleden vanuit Zeeuws Vlaanderen waren geïmmigreerd naar Canada, was het mij onmiddellijk duidelijk dat hij een zoon was van de familie R. En nu bracht God mij door deze ontmoeting met hen in contact!

Daarop vertelde ik hem dat mijn neef de avond hiervoor iets over hun gezin had verteld, en dat ik had gezegd dat ik graag met hen kennis zou willen maken. Met verbazing keek hij mij aan. Vrijwel onmiddellijk zei ik tegen deze sympathieke jongeman: Als je het nog niet gedaan hebt, grijp dan de uitgestoken hand vast van de Heere Jezus, de Redder van de wereld! En ik legde daarna uit wat dit betekende. Ik vroeg hem te wachten en liep naar de auto om hem een traktaat en een evangelisatieboekje te geven. Toen ik terugkwam stond zijn moeder naast hem. Na met elkaar kennis gemaakt te hebben, stonden we verbaasd tegenover elkaar. Toen zei Reindert Jan: Ik ben zelf een christen en heb ook traktaten bij mij om door te geven. Hij liet mij die zien en zei erbij dat hij nu zelf een traktaat aan het schrijven was om de blijde boodschap te verspreiden. Ook zei hij een beetje verlegen: Na de middelbare school wil ik een opleiding aan een bijbelschool volgen, want het is mijn verlangen met anderen te spreken over de Heere Jezus. Ik gaf hem een klap op de schouders en zei: Dit is het mooiste wat je kunt doen! Moeder en zoon keken na mijn reactie heel blij, waarop zij ons uitnodigden hen te bezoeken.

‘s Avonds vertelde ik aan mijn neef over de ontmoeting met de moeder en de zoon van de familie R. We zagen dit als een bijzondere leiding van onze hemelse Vader. Toen vertelde hij: Jarenlang had ik niets van hen gehoord. Maar vorig jaar stonden broeders uit de gemeente waar ik samenkom, op een beurs om het evangelie te brengen. Een van hen had een gesprek met een jongeman die verlangde naar geloofszekerheid. Hij legde een briefje in een doos met het verzoek om voorbede te doen. Ik begreep, zo zei mijn neef, dat dit een zoon was van de familie R. Tijdens bidstonden is er daarna diverse malen voor hem gebeden. En nu hoorden we hoe God op een bijzondere manier de gebeden had verhoord!

Enkele dagen later werden we heel hartelijk ontvangen door de familie R, door vader en moeder en hun drie zoons. Het was heel leuk iemand in Canada in ons Zeeuwse dialect te horen spreken. De boer had nog niets met het geloof, zo vertelde hij – dit leek ons echter meer de buitenkant. De moeder vertelde het volgende: Tot mijn eenentwintigste jaar moest ik mee naar de kerk. Daarna ging ik nooit meer, tot voor kort. Enkele jaren na ons huwelijk zijn we geëmigreerd en nu runnen we samen een boerenbedrijf in Canada. Een paar jaar geleden is mijn oude moeder tot geloof gekomen. Toen ik mijn moeder (oma) in positieve zin zag veranderen, kreeg ik ook het verlangen om

te ontvangen wat zij had en ik besloot naar de Baptistenkerk in onze omgeving te gaan. Onlangs ben ik tot geloof gekomen.

Daarna vertelde Reindert Jan dat hij ook tot geloofszekerheid was gekomen en zich samen met zijn moeder had laten dopen. Beiden straalden de blijdschap van het geloof uit. Reindert Jan liet ons het concept zien van het traktaat dat hij had geschreven. Kort en bondig had hij een duidelijke evangelieboodschap op papier gezet. Op de voorkant wordt een pentekening afgedrukt met een uitgestoken hand die gegrepen wordt. Dit naar aanleiding van ons gesprek over het vastpakken van de uitgestoken hand van God. Het trof mijn neef en mij heel bijzonder dat een jongeman van zeventien jaar met zoveel overtuiging en liefde sprak over God en Hem wilde dienen. Na met elkaar de Heere Jezus en onze God en Vader gedankt te hebben voor onze ontmoeting, de gebedsverhoringen en voor de dingen die Hij al heeft gedaan in het gezin van de familie R., namen we afscheid van elkaar.

Enkele dagen later werden er afspraken gemaakt om samen te evangeliseren en onderwijs te krijgen uit Gods Woord. God laat zien dat Hij *doet*, wat Hij heeft beloofd: *'Werp uw brood uit op het water, want u zult het vinden na vele dagen* (Pred. 11:1). En dat zelfs aan de overkant van de oceaan!

De lessen van deze bijzondere ontmoeting zijn onder meer:

- Het is een voorrecht te ervaren een schakel te zijn in het plan van God om mensen te redden.
- God wil ons leven tot in alle details leiden, zelfs een ontspannen dagje uit kan Hij hiervoor gebruiken.
- Als God een bepaald iemand of meerdere personen op je hart bindt, stel je dan open voor verder contact.
- Als God je *zomaar* een ingeving geeft om iemand aan te spreken, doe het dan, waar je ook bent!
- Hij bemoedigt ons door vruchten te laten zien van wat er misschien al jaren geleden is gezaaid, en ook recent door anderen.
- Er zijn kansen om verder onderwijs te geven en samen met jonge gelovigen het evangelie uit te dragen.

- Voor gelovigen die op een bidstond voor iemands nood bidden is er de aansporing om in *geloof* te bidden en uit te zien naar de verhoring van een gebed naar Gods wil.
- We hebben als gelovigen ook een voorbeeldfunctie voor ongelovigen om te laten zien wat we zelf hebben ontvangen!

11. Een toegerust volk voor de Heere

Gelovigen in Israël toen, jij in Nederland nu?

'En hij zal voor Hem uitgaan in de geest en in de kracht van Elia, om het hart van de vaderen te bekeren tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de bedachtzaamheid van de rechtvaardigen, om voor de Heere een toegerust volk gereed te maken'.

Lucas 1:17

God zegent toewijding op Zijn tijd

Het leven toen, ongeveer 2000 jaar geleden, vertoont grote overeenkomst met de tijd waarin wij nu leven. Evenals toen is het nu op politiek en godsdienstig terrein een roerige tijd. De hele toenmalige wereld, met als centrum het Midden-Oosten, was in beweging en dat is ook nu zo. En op godsdienstig gebied waren er toen en zijn er nu allerlei groeperingen, met de meest uiteenlopende denkbeelden. Groeperingen die sterk de nadruk leggen

op uiterlijke dingen, de vorm en het vasthouden aan menselijke tradities die niet in de Bijbel zijn te vinden. Of die een onbijbelse visie hebben op wedergeboorte, bekering en geloof, waarbij men denkt Gods gunst te kunnen verdienen, of valse lijdelijkheid tentoonspreidt. Anderen zijn wel religieus, maar geloven niet in de onzichtbare wereld en het leven na de dood, dus ook niet in het bestaan van hemel en hel. Weer anderen hebben God uit hun denken verwijderd, hun leven bestaat alleen uit tijdelijk genieten. Maar zoals toen zijn er ook nu gelovigen, die God trouw dienen. In alle tijden zijn ze er geweest: heiligen en schijnheiligen. Tot welke groep behoor jij?

Toen, in die tijd, leefden Zacharias en Elisabet. Hun gedrag was anders dan dat van de meesten van hun tijdgenoten. Als man en vrouw leefden zij toegewijd voor God. Als rechtgeaarde Israëlieten verwachten zij de komst van de Messias, en van de profeet die Zijn komst zou aankondigen. Hoewel hun hart vol was van het dienen van God, was er een leegte in hun huwelijk. Gezien hun leeftijd hadden zij zich erbij neergelegd dat hun gebed om een zoon, die mogelijk 'de profeet' kon zijn, niet was verhoord. God verhoort echter op Zijn tijd. Toen en nu! De Heere Jezus kwam op Gods tijd, en Hij komt op Gods tijd terug. Misschien heb jij je er wel bij neergelegd dat je Zijn wederkomst niet zult meemaken?

Bidden, luisteren en God geloven op Zijn Woord

Zacharias hoorde bij de priesterlijke familie, die door God was uitverkoren om Hem offers te brengen in het heiligdom. Slechts enkele keren in het leven van een priester viel hem dit voorrecht ten deel. Wanneer jij door genade weet dat je zonden zijn vergeven, heb jij elk moment van de dag het voorrecht om tot God te naderen en Hem geestelijke offeranden te brengen, Hem te aanbidden. Doe jij dit?

Op een dag was Zacharias uitgeloot om volgens de dagorde van Abia reukwerk in de tempel op het altaar te ontsteken, terwijl het volk in de voorhof bad. Om daarna namens God het volk te zegenen. Het was een dagorde met een bijzondere naam. Abia betekent: mijn Vader is Jahweh. Het was de achtste groep van de vierentwintig priesterorden. Het getal acht is in de Bijbel synoniem met een nieuw begin. Gezien zijn leeftijd was dit waarschijnlijk de laatste keer dat Zacharias het reukwerk aan God bracht. Maar op Zijn tijd verhoort God,

als de zegenende Vader, de gebeden van Zijn dienstknecht. Zo kan Hij iets nieuws beginnen in het leven van mensen, die Hem en anderen toegewijd willen dienen, of je jong bent of oud! Het was het negende uur, het uur van het gebed, het uur waarop ook het brandoffer op het altaar werd geofferd. Op datzelfde tijdstip zou drieëndertig jaar later de Heere Jezus sterven aan het kruis, als het ware Offer, en op grond hiervan kan God mensen zegenen. Het reukwerk is een symbool van de gebeden van de gelovigen, die versterkt worden door het gebed van de Heere Jezus Zelf. Zijn gebed voor ons geeft kracht aan ons gebed. Bij het bidden hoort ook het geloven en het luisteren naar Zijn stem!

Het was toen heel lang geleden dat God tot het volk had gesproken. Hoelang is het geleden dat God tot jou sprak? Toen sprak Hij op een bijzondere manier tot Zacharias door middel van de engel Gabriël, dat zijn gebed was verhoord! Besef jij dat God elk moment van de dag tot jou wil spreken door Zijn Woord en Geest? Zacharias werd erg bang en reageerde in ongeloof. Hoe reageer jij wanneer God tot jou spreekt?

Zacharias (= Jahweh gedenkt) deed zijn eigen naam en de naam van zijn vrouw Elisabet, d.i. God is mijn eed, helaas geen eer aan. Wat een periode van blijde verwachting voor hen beiden had kunnen zijn, werd overschaduwd door zijn ongeloof. Daardoor was hij een tijdlang niet in staat aan anderen te vertellen, dat God Zijn belofte aan het volk zou vervullen en dat Hij daarbij een uniek plan had met hun leven. Hun zoon, die zij Johannes, dat is 'God is genadig' moesten noemen, zou de profeet zijn die struikelblokken voor Christus zou wegnemen en een voor de Heere toegerust volk gereed zou maken. En jij? Kun jij in geloof Gods blijde boodschap doorgeven, zodat anderen bereid zijn Hem te ontvangen? Of zijn er in jouw leven belemmeringen waardoor ook jij monddood bent?

De kracht van het gebed

Johannes de Doper zou een bijzondere dienst krijgen. Als nazireeër zou hij de Heere zijn leven lang toegewijd dienen. Met dit doel mochten zijn ouders hem opvoeden. Dit betekende dat zij zich ook van op zichzelf goede aardse dingen dienden te onthouden. Ben jij ook bereid om dingen op te geven om anderen te leren aan God toegewijd te leven? Johannes zou uitgaan in

de geest en kracht van Elia. Elia, d.i. *mijn God is Jahweh*, deed zijn naam wel eer aan. Evenals Elia zou Johannes ook op een krachtige manier, als éénling, tegenover een religieuze overmacht staan, om namens God te spreken en op te komen voor Zijn eer. Uitgaan in de geest van Elia wil zeggen: niet hinken op twee gedachten, God oprecht dienen en met een groot verlangen van het hart mensen in je omgeving tot Christus te willen leiden. Evenals toen keren nu velen God de rug toe, en wordt de kloof met Hem en ook tussen de generaties onderling steeds groter. Wil jij je inleven in de situatie van anderen, naast hen gaan staan en hen tot de Heere Jezus leiden? Zodat iedereen die God op je weg brengt, die nog ongehoorzaam is aan het evangelie, het hart gaat richten op God, zelfs als je weinig of geen steun van anderen ontvangt?

Uitgaan in de kracht van Elia wil zeggen: je voeden met Gods Woord en krachtig bidden in geloof. Wij beschikken over twee machtige wapens in onze geestelijke wapenrusting: de Bijbel en het gebed. Zacharias had jaren lang gebeden en zag niet meer uit naar de verhoring. Elia wel! Na ieder gebed op de berg keek hij uit naar het antwoord, de verhoring! Hoewel Elia een mens was van gelijke natuur als wij, wordt over zijn bidden in geloof tot op de dag van vandaag nog gesproken (Jak. 5:16-18). Het gebed en het geestelijke manna vormde het geheim van de kracht van deze godsmannen. Wat betekent Gods Woord en het gebed voor jou? Kun jij je nog herinneren wanneer God voor de laatste keer tot je heeft gesproken? En wanneer heb jij de laatste gebedsverhoring om zegen van de hemel gekregen?

Na jaren met God te hebben geleefd in de woestijn, bracht Johannes op radicale wijze de boodschap van God aan het volk: '*Bekeer u, want het koninkrijk der hemelen is nabij'* (Matt. 3:1-12). Christus voegde er in Zijn prediking een element aan toe: *'Bekeer u en geloof het evangelie'* (Marc. 1:14-15). Het is een blijde boodschap. Paulus nam deze oproep over, die komt tot alle mensen. Hij wees op de toekomst en riep mensen op tot *'bekering tot God en geloof in de Heere Jezus'* (Hand. 20:21). God had hem *'gezonden om te gaan naar de volken, om hun ogen te openen en hen te bekeren van de duisternis tot het licht en van de macht van satan tot God, opdat zij vergeving van zonden en een erfdeel onder de heiligen zouden ontvangen door geloof in Mij'* (Hand. 26:17-18). Evenals Petrus wist hij: *'Er is onder de hemel geen andere Naam onder de mensen gegeven waardoor wij zalig moeten worden, dan door geloof in de Heere Jezus'* (Hand. 3:16; 4:12). Zoals de boom valt, zo blijft hij liggen.

Er is na de dood geen weg terug! Wie gehoorzaam is, ontvangt rijke zegen. Wie weigert te gehoorzamen wacht een vreselijk oordeel. Besef jij dit?

Ga als Hij je roept!

Niet iedereen is een prediker. Maar als God vandaag opnieuw de oproep doet: 'Wie zal Ik zenden?' – misschien voor een persoonlijk gesprek met iemand –, ben jij dan bereid te gaan. Zeg jij dan heel eerbiedig: Zend mij, Heere! Jesaja, Johannes de Doper, Paulus en vele andere gelovigen waren bereid en ze gingen. Ze offerden zelfs hun leven! Sommigen bleven dicht bij huis, anderen gingen ver weg. Zij kenden de vrees voor God, en begrepen wat het betekent dat ongelovigen verloren gaan. Gedreven door de liefde van God in hun hart en liefde voor de mensen, gingen zij de wereld in. Als gezanten namens Christus smeekten zij, alsof God door hen bad: 'Laat u met God verzoenen' (2 Kor. 5:11-21).

De Heere Jezus komt spoedig! Ben jij gere(e)d? Wil je als Zijn dienstknecht nog op het elfde uur gaan werken in de wijngaard, of blijf je als een werkeloze toeschouwer aan de zijlijn staan (Matt. 20:1-16). *'De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinig. Bidt voor arbeiders, de oogst is groot'* (Matt. 9:37-38). En ga, als Hij je uitzendt! *'Red hen die opgepakt zijn om te sterven, wee als u zich afzijdig houdt van wie wankelend ter slachting gaat. Wanneer u zegt: Zie, wij hebben dat niet geweten, zal Hij die de harten toetst, dat niet merken? Hij die uw ziel gadeslaat, zal Hij het niet weten? Immers, Hij zal een ieder mens vergelden naar zijn werk'* (Spr. 24:11-12). Daarom: '*Wie zielen vangt is wijs'* (Spr. 11:31).

Als dienaars van Jezus Christus mogen zulke predikers, door het evangelie door te geven, op priesterlijke wijze vele gelovigen als een offer aan God aanbieden (Rom. 15:16). Zij zijn hun blijdschap en hun erekroon voor het aangezicht van Jezus Christus bij Zijn komst (1 Tess. 2:19). Tot op de dag van vandaag hebben gelovigen de opdracht door hun getuigenis in woord en daad de boodschap van redding en toerusting door te geven. Zo hebben wij met de heilige Schrift in de hand en in het hart de plicht anderen *'te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de rechtvaardigheid, opdat de mens die God toebehoort volmaakt zou zijn, tot elk goed werk toegerust'* (2 Tim. 3:15-17). Zo wil God ook jou als een Johannes de Doper of een Timoteüs gebruiken voor

dit geweldige werk van toerusting, om mensen klaar te doen staan voor Zijn komst! Bedenk dat iedere gelovige een getuige is, een goede of een slechte! Hoe getuig jij van Hem?

Moet ik gaan met lege handen, zo mijn Heiland tegemoet?
Zonder een verloste zondaar mee te brengen aan Zijn voet?
Moet ik gaan met lege handen, moet ik zo mijn Heiland zien,
En als loon voor al Zijn liefde Hem geen dankb're vruchten biên?

Nee, het is geen angst voor 't sterven, Jezus is 't Die mij behoudt;
Maar te gaan met lege handen, dat is 't wat mijn ziel benauwt.
O, te gaan met legen handen, zo mijn Heiland tegemoet!
Zonder een verloste zondaar neer te leggen aan Zijn voet!

Hoeveel jaren, die 'k verspilde; kwamen zij nog eenmaal weer,
'k Zou ze wijden aan mijn Heiland, dankbaar leven tot Zijn eer!
Maar 'k moet gaan met lege handen, 'k sloeg geen acht op Jezus' stem.
Kan geen enk'le vrucht Hem tonen, 'k deed nog nimmer iets voor Hem.

Wees toch wakker, volk des Heren! Werk, zolang uw pols hier slaat;
Win toch zielen voor uw Heiland, eer 't voor eeuwig is te laat.
Wilt u gaan met lege handen, zó uw Heiland tegemoet,
Zonder één geredde zondaar, neergelegd aan Jezus' voet.

Liedbundel Joh. de Heer nr. 151

12. U legt Uw hand op mij

'Heere, U doorgrondt en kent mij. U kent mijn zitten en mijn opstaan, U begrijpt van verre mijn gedachten. U onderzoekt mijn gaan en mijn liggen, U bent met al mijn wegen vertrouwd. Al is er nog geen woord op mijn tong, zie, Heere, U weet het alles. U sluit mij in van achter en van voren, U legt Uw hand op mij. Dit kennen – het is mij te wonderlijk, te hoog, ik kan er niet bij. Waar kan ik Uw Geest ontgaan, waar Uw aangezicht ontvluchten? (...) Nam ik vleugels van de dageraad, woonde ik aan het einde van de zee, ook daar zou Uw hand mij leiden en Uw rechterhand mij vasthouden'.

Psalm 139:1-10

Te hoog, ik kan er niet bij!

Onlangs waren mijn vrouw en ik op een camping op een van de Zeeuwse eilanden. Zaterdagmorgen gingen we samen in het dorp inkopen doen in de supermarkt. In de streek waar ik geboren ben, noemen ze dit boodschappen doen. Ik duwde het karretje en mijn vrouw keek links en rechts en pakte de

benodigde artikelen. Behoedzaam manoeuvreerde ik ons karretje langs dat van een oude dame, dat de weg gedeeltelijk blokkeerde. Terwijl ik haar passeerde, keerde zij zich om en trok aan de mouw van mijn jas. Ik keek in de ogen van een hulpzoekende, gebogen vrouw. Ze wees met haar vinger omhoog naar een artikel op het bovenste schap en zei: 'Meneer, ik kan er niet bij'! Ik begreep haar bedoeling en pakte voor haar het artikel en legde dit in haar karretje. Zij bedankte me en ik liep verder. Aan het einde van de gang klonken haar woorden 'ik kan er niet bij' nog als een echo in mijn oren en ik zag op mijn netvlies opnieuw haar hulpeloze blik. Gelijktijdig kwam een bijzondere situatie uit het verleden in mijn herinnering, toen ik ook moest constateren: Ik kan er niet bij! En ik dacht aan bovenstaande uitspraak van David, die weliswaar in een iets ander verband staat. Daarop maakte ik rechtsomkeert en sprak de dame aan.

Ik vertelde haar dat ik getroffen was door haar woorden: *Ik kan er niet bij*. Je kunt deze uitspraak namelijk op verschillende manieren opvatten. En ik vertelde haar een gebeurtenis uit mijn leven – jaren geleden – in die omgeving. Tijdens werkzaamheden aan boord van een schip, midden op de snelstromende Oosterschelde, deed ik een misstap en viel overboord. Nadat ik mij, met alle ballast van dikke kleren en laarzen aan, boven water had geworsteld, stak ik mijn arm uit om de reling te grijpen. De afstand was echter groot, te hoog. Ik kon er niet bij! Gelukkig zag mijn collega wat er gebeurde, hij knielde neer in het gangboord, bukte diep voorover, greep mijn hand en trok mij omhoog aan boord van het schip. Ik had mijzelf nooit kunnen redden, maar God gebruikte mijn collega om mij te redden van de verdrinkingsdood.

Dit voorval heeft diepe indruk op mij gemaakt. Ik besefte steeds meer, wanneer ik terugzag naar mijn verleden, dat ik een eigen weg was gegaan. Waar ik mij ook bevond, op het land of op het water, God had niet de *eerste* plaats gehad in mijn leven: de plaats die Hem toekomt. Ik begreep dat ik op een weg was die mij steeds verder van God verwijderde. In de stroom van mijn dagelijks bestaan dreef ik steeds verder van Hem weg. Ik begreep dat ik door mijn vele misstappen – de Bijbel noemt dit zonden – zonder de hulp van de Ander reddeloos verloren was. Ik moest mij bekeren van mijn eigen weg en de uitgestoken hand van de Heere Jezus, de Redder van mensen in nood, in het geloof aangrijpen. Ik besefte dat God met al mijn wegen vertrouwd was. Hij hield Zijn ogen al die jaren op mij gericht, waar ik mij ook bevond en wat ik ook deed. Hij kende mij en doorgrondde mij.

Vervolgens vertelde ik de oude dame: Nu ik door genade gered ben, is dit voor mij steeds weer een groot wonder, dat mijn collega en dat ook de Heere Jezus mijn uitgestoken hand hebben gegrepen, zodat ik gered ben van de eeuwige ondergang. En telkens wanneer ik hieraan denk, zeg ik in verwondering met David: *'U legde Uw hand op mij. Dit te kennen – het is mij te wonderlijk, te hoog, ik kan er niet bij'.* Verrast door mijn verhaal keek zij mij aan en vroeg: Bent u soms dominee? Alsof het spreken over Hem alleen is voorbehouden aan voorgangers! Ik antwoordde: Nee, maar ik wil wel graag aan alle mensen de boodschap vertellen hoe je volgens Gods Woord, de Bijbel, gered kunt worden. En ik vroeg haar: Mevrouw, bent u al gered? Hoewel ze niet onbekend was met de Bijbel, kende ze de weg tot behoud nog niet. In het gesprek dat toen volgde, heb ik de weg mogen vertellen. Daarna gaf ik haar een folder met de geschreven evangelieboodschap. Zij opende haar handtas en vroeg: Wilt u het blad in mijn tas stoppen, dan zal ik het thuis lezen?

Daarna vervolgden we beiden onze weg. De dame ging verder met haar winkelwagen, en met een belangrijke boodschap in haar tas. Ik voegde mij weer bij mijn vrouw, zij vulde het wagentje verder met boodschappen en ik duwde het. Bij de kassa betaalden we, maar we waren een ervaring rijker. Samen verlieten we de supermarkt met gevulde tassen en een hart vol dankbaarheid. Tijdens het boodschappen doen stelde de Heere Jezus ons in staat de blijde boodschap van het evangelie gratis door te geven. We zeiden tegen elkaar: 'Vader, en U Heere Jezus, bent met al mijn wegen vertrouwd. Al is er nog geen woord op mijn tong, zie, Heere, U weet het alles (…). Ik kan er niet bij!'

Nawoord: Dank U, Heere

'Mijn tijden zijn in Uw hand, red mij. Geloofd zij de HEERE, want Hij heeft wonderen aan mij gedaan'.

Psalm 31:16, 22

Beste lezer, in de Bijbel kunt u lezen: *'Allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid van God'* (Rom. 3:23). Wanneer mensen naar God kijken en ook eerlijk naar zichzelf kijken, zullen zij moeten erkennen dat zij zichzelf niet door eigen inspanning kunnen redden. De afstand tussen God en mensen kan niet door ons worden overbrugd. Machteloos zal men moeten uitroepen: Ik kan er niet bij!

Wanneer men echter erkent: Ik kan alleen door genade worden gered, en dan in het geloof tot God roept, zal men ervaren dat de hand van God er altijd is om te verlossen, om te redden. Hoe diep iemand ook gezonken is, God kan hem bereiken. Ook u, ook jou! Wanneer je dit hebt gedaan, zul je ongetwijfeld – met vele anderen – in verwondering uitroepen: Wat een wonder van genade, Jezus redde ook mij! Dank U, Heere Jezus, ik kan er niet bij!

Onze toekomst

'Als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen, maar als hij sterft, draagt hij veel vrucht (…) en Ik zal u allen naar Mij trekken'.

Johannes 12:20-36

Dit zijn ongeveer de laatste woorden die de Heere Jezus in het openbaar heeft gesproken. Aan de mensen die Hem omringden, vertelde Hij dat Hij ging sterven met een heel belangrijk doel. Door Zijn dood zouden vele gelovigen voor eeuwig met Hem worden verbonden. Bij het begin van Zijn openbaar optreden had Hij de boodschap van het evangelie vergeleken met een zaad. Nu vergeleek Hij Zijn eigen leven met een zaad, met een tarwekorrel die moest sterven om te kunnen ontkiemen en zich daarna te vermenigvuldigen. Daarom liet Hij Zichzelf op het kruis verhogen om daar te sterven voor de zonden van velen.

Na Zijn opstanding uit de dood is Christus teruggekeerd naar de hemel. En Hij zal, op het moment dat door de Vader is bepaald, allen die Hij door Zijn offerdood heeft gered opnemen in de hemel. Daar is geen moeite, verdriet en pijn, maar eeuwige vreugde en volmaakt geluk. Wie God op Zijn Woord gelooft en zich aan Hem toevertrouwt, gaat een heerlijke toekomst tegemoet.

Voor het zover is, kunnen er zich in ons leven als gelovigen heel wat moeilijke omstandigheden voordoen. God heeft ons geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden aankomst. Zoals goud in het vuur beproefd en gelouterd wordt, kan God ons geloof beproeven. De dag komt en dan zal blijken dat het echt is (1 Petr. 1:3-11). En als wij door het water gaan en rivieren van zorgen ons dreigen te overspoelen, of als wij geen grond meer onder de voeten voelen, of door de doodsrivier gaan? Ook dan hoeven wij niet bevreesd te zijn. Hij is bij ons. De Heere uw God, de Heilige van Israël, uw Heiland zegt: U bent van Mij, Ik heb u bij uw naam geroepen (Jes. 43:1-3).

‘(…) hoe onverstandig was ik toen, ik wist niets! (…) Niettemin zal ik voortdurend bij U zijn, U hebt mijn rechterhand gegrepen. U zult mij leiden door Uw raad, daarna zult U mij in heerlijkheid opnemen. (…) het is voor mij goed dicht bij God te zijn. Ik neem mijn toevlucht tot de Heere HEERE, om al Uw werken te vertellen’.

Psalm 73:22-28

Illustraties:

Voorzijde	De uitgestoken hand van de Heiland (istockphoto.com).
Pagina 11	Handen en koren (JvBuren).
Pagina 15	Bijbel en korenaar (JvBuren).
Pagina 17	Bloemen in staand koren (OudeSporen).
Pagina 19	Koorden van liefde (OudeSporen).
Pagina 21	Woeste zee (nl.123rf.com).
Pagina 23	Pentekening (R. J. Rammelaere).
Pagina 25	Omgeslagen sleephopperzuiger (youtube.com).
Pagina 27	Strand en SOS (istockphoto.com).
Pagina 29	Zeeuwse vlag (commons.wikimedia.org).
Pagina 32	Wapen van Zeeland (commons.wikimedia.org).
Pagina 37	Wie kan keren (JvBuren).
Pagina 39	Ketting (OudeSporen).
Pagina 45	Mensenmassa (Canstockphoto).
Pagina 51	Te hoog ik kan er niet bij (Internet).
Pagina 55	Handen en koren (JvBuren).
Achterzijde	Logo (nl.depositphotos.com).

Contactadres:

jancvburen@gmail.com
+31 (0) 115 696 456

Distributie:

CBC ‘t Gulden Boek te Houten
Website: www.cbcboek.nl
E-mail: info@cbcboek.nl

De uitgestoken handen van de Heiland

Verhalen en ervaringen van een evangelist

'Luctor et Emergo': dat betekent 'ik worstel en kom boven'. Dit is de welbekende spreuk op het wapen van Zeeland. Maar een drenkeling die van een hoge en steile kade in diep water is gevallen, kan zichzelf toch niet redden. Hoe hij ook worstelt, hij heeft de uitgestoken hand van een redder nodig om boven op de kade te kunnen komen.

In deze brochure laat de schrijver zien dat Jezus Christus, de Redder, de uitgestoken hand van God naar ons mensen toe is. En ook wat het betekent je eigen worstelingen op te geven om het 'eeuwige leven' te kunnen grijpen, en in het geloof je leven in Zijn hand te leggen. Zo kun je eenmaal Boven, bij Hem in de hemel komen. Daarbij wil God ons ook als schakels gebruiken in Zijn reddingsplan om mensen, tot wie de boodschap van God nog niet is doorgedrongen, te redden van de ondergang.

ISBN 978-94-91797-24-8

9 789491 797248

www.oudesporen.nl